

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 000489 10 КвЛЗ
Бања Лука, 16.07.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као председника вијећа, те Обрена Бужанина, Горане Микеш, Биљане Томић и Смиљане Мрша, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против осуђеног Ј. М. због стицаја кривичних дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и 24. Кривичног закона Републике Српске и сечавања службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог члана и у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, те осуђеног М. Б. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђених М. Љ. С. адвокат из Б., против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 000489 08 К од 12.03.2009. године и пресуде Врховног суда Републике Српске број 12 0 К 000489 09 Кж 2 од 25.06.2010. године у сједници вијећа одржаној дана 16.07.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 000489 08 К од 12.03.2009. године оглашени су кривим оптужени Ј. М. због стицаја кривичних дјела тешког убиства из члана 149 став 1. тачка 3. у вези са чланом 20. и 24. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС) и продуженог кривичног дјела сечавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог члана и у вези са чланом 20. КЗ РС, те оптужени М. Б. због кривичног дјела тешког убиства из члана 149 став 1. тачка 3. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, за која дјела је оптуженом Ј. М. изречена јединствена казна затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, а оптуженом М. Б. казна затвора у трајању од 7 (седам) година.

Уважавањем жалбе браниоца оптужених, Врховни суд Републике Српске је у поступку по жалби пресудом број 12 0 К 000489 09 Кж 2 од 25.06.2010. године, преиначио цитирану пресуду Окружног суда у Бијелини у правној оцјени дјела и у одлуци о казни, тако што је радње оптуженог Ј. М. за које је оглашен кривим том пресудом право квалификовао као стицај кривичних дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и 24. КЗ РС и кривичног дјела спречавања службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог члана те у вези са чланом 20. КЗ РС за која дјела је осуђен на јединствену казну узатвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци, а радње оптуженог М. Б. за које је оглашен кривим том пресудом право квалификоване као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС и за то дјело је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године.

Против ових пресуда бранилац оптужених, М. Љ. С. адвокат из Б., је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев), због повреде Кривичног закона (члан 339а. став 1. тачка а) ЗКП-а), а што одговара одредби члана 349. став 1. тачка а) Закона о кривичном поступку – пречишћени текст („Службени гласник РС“, број 100/09 – у даљем тексту: ЗКП – пречишћени текст) с приједлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати на ново одлучивање, или да исте преиначи и донесе нову, на закону засновану пресуду.

У одговору на захтјев Републички тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован, објашњајући да се приговори у захтјеву свде на указивање браниоца осуђених на погрешно утврђено чињенично стање као резултат погрешне оцјене исказа свједока на главном претресу, па на недостацима чињеничне основе правоснажне пресуде (што не може бити разлог оспоравања правоснажне пресуде по овом ванредном правном лијеку) гради свој став о погрешној примјени Кривичног закона.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 353. ЗКП – пречишћени текст, при испитивању правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде закона на које указује подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 349. ЗКП – пречишћени текст прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подносилац захтјева, као основ побијања правоснажне пресуде означава повреду кривичног закона, прецизирајући ту повреду, у образложењу захтјева, као повреду садржану под тачком а) члана 312. став 1. ЗКП – пречишћени текст, која се манифестује у томе да дјело за које се оптужени терете није кривично дјело, те повреду садржану под тачком г) истог законског прописа, која се огледа у томе да је у погледу предмета оптужбе примјењен закон који се не може примјенити. Међутим из аргументације садржане у образложењу захтјева, произлази да се суштина приговора у захтјеву своди на оспоравање правилности чињеничне основе правоснажне пресуде, те се на темељу таквих чињеничних недостатака гради теза о почињеној повреди Кривичног закона, док одређени приговори по свом карактеру упућују на почињене битне повреде одредаба кривичног поступка, а које повреде не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лијека.

Тако у чињеници да је оптужени Ј. М. правоснажном пресудом оглашен кривим као пострекач у покушају извршења кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и 24. КЗ РС, а оптужбом му се стављало на терет саизвршилаштво, као облик саучесништва, у извршењу овог кривичног дјела у квалификованом облику (тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 3. у вези са чланом 20. и 24. КЗ РС), подносилац захтјева види повреду идентитета оптужнице, па је тиме, по становишту захтјева, на оптуженог примјењен закон који се не може примјенити, што манифестује повреду кривичног закона из члана 312. тачка г) ЗКП – пречишћени текст.

Наведени приговори у суштини сугеришу да је побијаним одлукама почињена битна повреда одредаба кривичног поступка у облику прекорачења оптужбе предвиђена чланом 311. став 1. тачка и) ЗКП – пречишћени текст, а замјеркама да за ову измјену облика саучесништва нису дати разлози у образложењу пресуде, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка у виду недостатка разлога о одлучним чињеницама предвиђену тачком ј) истог законског прописа.

Дакле, на приговорима наведеног карактера не може се градити теза о повреди Кривичног закона у наведеном облику, јер они по својој суштини указују да су побијане пресуде захваћене напријед наведеним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка, а које повреде нису законом предвиђене као разлог за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног средства.

За тезу да првостепени и другостепени суд нису утврдили да ли је дјело које се оптуженим ставља на терет кривично дјело, те да ли је примјењен закон који се може примјенити на конкретан случај, у захтјеву се износи аргументација којом се доводи у питање правилност оцјене доказа, уз замјерке да се правоснажна пресуда заснива на исказима тројице свједока које су дали у предкривичном поступку, а не на оним исказима које су ови свједоци дали на главном претресу. Тиме се у ствари оспорава правилност чињеничне основе на којој се заснива побијана пресуда, а сљедом тога из ових чињеничних недостатака правоснажне пресуде изводи се тврдња о погрешној примјени Кривичног закона.

Повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 349. ЗКП - пречишћени текст, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Могућност побијања правоснажне пресуде, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овим ванредним правним средством није прописана, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Нема основа ни приговор захтјева заснован на тврдњи да је Кривични закон повријеђен побијаним пресудама и тиме што су радње осуђеног Ј. М. критичног догађаја правно квалификоване као кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог члана и у вези са чланом 20. КЗ РС. При томе се апострофирају радње овог осуђеног којима критичног догађаја полицајцима упућује псовке и одбија да се легитимише (описане у тачки 1. изреке првостепене пресуде), уз закључак да такве радње спадају у домен нарушавања јавног реда и мира а не наведеног кривичног дјела, али се губи из вида да ове, жалбом прецизиране радње и нису другостепеном пресудом правно квалификоване као наведено кривично дјело, а да су радње описане у тачки 2. изреке првостепене пресуде, које је оптужени предузео према полицајцима дана 03.10.2008. године око 13,55 часова у згради Дома здравља и дворишту Дома здравља, када је употребивши силу покушао спречити ивршење службене радње, квалификоване као покушај кривичног дјела напад на служено лице у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 1. истог члана и у вези са чланом 20. КЗ РС. Тиме је смањена криминална количина радњи овог кривичног дјела и слиједом тога у изреци другостепене пресуде правном оцјеном тих радњи изостављен продужени облик овог дјела. Правилност правне оцјене ових радњи оптуженог аргументима жалбе није доведена у питање.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 354. ЗКП – пречишћени текст, одлучио као у изреци пресуде, те је захтјев браниоца осуђених одбијен као неоснован.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић